

Elämäni muuttui!

Elämäni muuttui 4.1.2011. Silloin leikattiin akustikusneurinooma oikealta puolelta. Poistuihan siinä isoin huimailu ja pahoinvointi, mutta....

Kotiuduin rollaattorin kanssa tyttärenti perheen luo. Iso kiitos, kun ottivat, ettei tarvinnut mennä vuodeosastolle. Muutaman vuoden ikäinen tyttärenti toimi personal trainerina: patisti rappusiin harjoittelemaan tasapainoa ja liikutti muutenkin kaikin tavoin. Parin kuukauden kuluttua leikkauksesta ulkoilin ja kävelin pitkiäkin matkoja. Pyörällä ajoakin kokeilin kerran, mutta ei se onnistunut niin kuin oletin. Myöhemmin en ole yrittänytkaan.

Oikeasta korvasta tuli kuuro ja suuntakuulo hävisi. Nykyään on pidettävä kännykkä aina taskussa tai silmien alla. Kuulen kyllä, kun se soi, mutta en osaa sitä hakea äänen perusteella. Tällaisenaan asian tuomia harmejä ei kahdella korvalla kuulevana ymmärrä.

Silmätipat tuli tutuksi

Leikkaus aiheutti myös täydellisen kasvohalvauksen. Naama roikkui silloin alussa melko pahasti. Nykyään se venähtää enemmän väsymyksestä. Naamastani näkee miten väsynyt olen – se roikkuu. Muistan varmaan lopun ikäni ensimmäisen hampaiden pesun leikkauksen jälkeen. Edelleenkin hommaan pitää keskittyä, jotta koko lavaari ei ole hammastahnassa.

Sitten tuo halvaantunut silmä. Siihen tiputettujen silmätippojen määrä ei ole laskettavissa. Kesä oli hankalaa aikaa. Istuin silmätippa kädessä ja tiputtelin 5-10 min välein vähintään kostutustipan silmään. Kovan taistelun jälkeen sain itseni Taysin silmäpolille, jossa laitettiin ensin terapialinssi kertaa monta. Loppujen lopuksi syyskuussa 2011 plastiikkakirurgi teki korjausleikkauksen luomeen. Silmästä tuli taas silmän näköinen, tosin pienempi. Luomi ei mene vieläkin kiinni ja sitä silmää pitää kostuttaa, mutta harvemmin.

Ulos mennessä silmä pitää suojata tipoilla ja laseilla. Minulla on aina ulos mennessä isot aurinkolasit ja suojalasis tuulelta suojaamaan. Halvaantunut puoli kasvoistakin pitää suojata tuulelta ja kylmältä aina ulos mennessä. Tietokoneen kanssa työskennellessä, ruutua katsoessa ja kirjoittaessa, silmiä pitää kostuttaa tiheämmin. Aiemmin jaksoin pidempään katsella ruutua. Nyt silmä väsyä ja pitää lopettaa.

Väsymys esti kolmivuorotyön

Väsymys ei ollut näin pahana ennen leikkausta. Normaalit arkiaskareet sujuvat kyllä ilman isompia ongelmia, mutta vähänkään raskaampi liikkuminen ottaa voimille. Tanssiminen aiheuttaa seuraavana päivänä krapulan eli päätä särkee, väsyttää ja oksettaa. Väsyneenä myös hermostun nopeammin. Vai hermostunko väsymisestä?

Ja Luoja miten koville otti se, kun myönsin itselleni, etten pysty tekemään kolmivuorotyötä osastolla. Työstä luopuminen on ottanut henkisesti todella lujille. Tunnen eläväni epävarmuudessa vieläkin. Olisin halunnut jatkaa työssä, mutta ei sellaista työpaikkaa olekaan, jossa voisi olla paikalla vain itselle hyvinä päivinä.

Työkokeilu oli raskas kokemus. Se vaati äärimmäisiä henkisiä ja fyysisiä voimavaroja. Kukaan ei tuntunut tietävän, miten minuun tulee suhtautua. Ajattelin liimata lapun otsaani: *' vaikka kävely on horjuvaa, en ole humalassa. Kasvat eivät vaan tuota hymyä, koska toinen puoli on halvaantunut ja väsyneenä puhe on puuromaista. Toistan usein kysymyksen mitä, koska oikea korvani on kuuro. En ole silti kummajainen vaan ihminen joka tuntee ja ajattelee.'* Vaihdoin työkokeilupaikkaa aina käskyn mukaan. Aina uudet ihmiset, uudet paikat ja tavat. Sellainen vie voimia normaaliltakin ihmiseltä. Väsymys oli valtavaa.

Käsittääkseni työkokeilun tarkoitus on, että työpaikka muokataan kokeilijan mukaan, eikä työkokeilijaa työpaikan mukaan. Yhdessäkään työkokeilupaikassa ei tehty minkäänlaisia ergonomisia muutoksia minua varten tai muutoksia sen hyväksi, että olisin kuullut paremmin. Koin, etten saanut minkäänlaista tukea enkä ymmärrystä.

Mummulla on huono päivä

Normaali liikkuminen sujuu hyvin sisällä. Pimeällä horjuuttaa ja oviaukot käyvät kapeiksi. Pystyn tanssimaan, kun pidän kiintopisteen tanssittajan olkapäässä. Siitä jos katse herpaantuu, on maan vetovoima kova. Lastenlapset ymmärtävät toimia kuin enkelit, kun sanon, että mummulla on huono päivä.

Miksi kaikki tämä? Vika ei ole iso, mutta kun se on korvien välissä. Ilman läheisiäni ja ystäviäni en enää olisi tässä. Heille iso lämmin kiitos, että jaksavat kanssani, koska tämä kaikki on myös vaikuttanut persoonallisuuteeni.

Nimim. Näillä mennään mitä jäi